18/11/2024

Μνημόσυνο υπό του Μητροπολίτη Ναυπάκτου στον Άγ. Νικόλαο Κορίνθου και Αρχιερατική Θεία Λειτουργία στον Μετόχι Αγ. Γερασίμου Μεντουργιάνικων

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Κορίνθου, Σικυώνος, Ζεμενού, Ταρσού και Πολυφέγγους

Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ναυπάκτου και Αγίου Βλασίου κ. Ιερόθεος τέλεσε, στις 16 Νοεμβρίου, το ετήσιο Ιερό Μνημόσυνο του Ιωάννου Καλοβελόνη, που νέος «τῇ ἡλικίᾳ» εξεδήμησε εις Κύριον, στον Ενοριακό Ιερό Ναό Αγίου Νικολάου Κορίνθου.

Την Θ. Λειτουργία τέλεσαν οι Πανοσ. Αρχιμ. π. Αγαθάγγελος Μαραγκουδάκης,

επίτροπος του εν Αθήναις Σιναϊτικού Μετοχίου, Αιδεσ. π. Δημήτριος Παπαγεωργίου, Εφημέριος του ως άνω Ι. Ναού και ο ευλαβέστατος Αρχιδιάκονος π. Χρήστος Χίλιας, οι οποίοι και επλαισίωσαν τον άγιο Ναυπάκτου κατά την Ακολουθία του Μνημοσύνου, που με την Αρχιερατική προσευχητική του παρουσία και κυρίως με τους εμπνευσμένους λόγους του παρηγόρησε την οικογένεια του προαπελθόντος αδελφού Ιωάννου και ωφέλησε το εκκλησίασμα, ευχαριστών τον Σεβασμιώτατο **Μητροπολίτη Κορίνθου** κ. Διονύσιο για την φιλαδέλφως παρασχεθείσα Κανονική άδεια της παραστάσεώς του.

Την Κυριακή, 17 Νοεμβρίου 2024, ο Θεοφιλέστατος **Επίσκοπος Κεγχρεών κ. Αγάπιος,** Πρωτοσύγκελλος της Ι. Μητρόπολης Κορίνθου, μετέβη με τους συνοδούς του Αιδεσ. Πρωτ/ρο π. Αθανάσιο Κοντογιάννη, Εφημέριο του Καθεδρικού Ι. Ναού Απ. Παύλου Κορίνθου και τον Αρχιδιάκονο π. Χρήστο Χίλια στο Ι. Μετόχιο της Γυναικείας Ι. Μονής Προφήτου Ηλιού Ζαχόλης «Ο ΑΓΙΟΣ ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ» στα Μεντουργιάνικα του Δήμου Ξυλοκάστρου-Ευρωστίνης και ετέλεσαν τον Όρθρο και την Θ. Λειτουργία.

Η ευαρίθμητος αλλά δραστήρια και δημιουργική αδελφότητα, που από το έτος 2000 εγκαταβιώνει στο ως άνω Ι. Μετόχιο, ένεκα της πυρκαϊάς που κατέστρεψε τότε την Ι. Μονή του Προφήτη Ηλία και δεν έχει ακόμη αποκατασταθεί, αλλά και που προσφάτως και πάλι εκινδύνευσαν και Μετόχι και Ι. Μονή, με την ήρεμη μινυρίζουσα ᾄσι των ύμνων της Κυριακής προσέφερε μια κατανυκτική ευκαιρία προσευχής στους εκκλησιαζομένους προσκυνητές, την οποία πνευματική ανάταση συμπλήρωσαν οι λόγοι του Θεοφιλεστάτου κατά το κήρυγμά του, αναφερόμενος, με την ευκαιρία της Ευαγγελικής περικοπής της παραβολής του άφρονος πλουσίου, στην πλεονεξία.

Αφορμή για την διήγηση της παραβολής απετέλεσε η **φιλονικία δύο αδελφών για κληρονομικά θέματα.** Ισχυρότερος και θαρραλεώτερος ή και πλεονεκτικώτερος ο ένας κατακρατούσε από τον άλλον το ανήκον μέρος της πατρικής περιουσίας και ο υφιστάμενος την αδικία, πλησίασε τον Ιησούν ζητώντας˙ «διδάσκαλε εἰπὲ τῷ ἀδελφῷ μου μερίσασθαι τὴν κληρονομίαν μετ᾽ ἐμοῦ» (Λουκ. ιβ’, 13) για να ακούσει αυτός από το στόμα του Κυρίου˙ «τίς με κατέστησε δικαστὴν ἢ μεριστὴν ἐφ᾽ ὑμᾶς;» (ενθ. ανωτ., στιχ. 14) και ο όχλος: «Να προσέχετε και να προφυλάγεσθε από κάθε είδος πλεονεξίας. Η πλεονεξία δεν δύναται να κάνει άνετη και χαρούμενη την ζωή. Διότι η ζωή του ανθρώπου δεν εξαρτάται από τα πολλά υλικά που μαζεύει» (στιχ 15). Σε αντιδιαστολή με τους δύο «νεανίσκους» του Ευαγγελίου, που ο καθένας ζήτησε˙ «Διδάσκαλε ἀγαθέ, τί ποιήσας ζωήν αἰώνιον κληρονομήσω», ο «εκ του όχλου» ειπών είναι άνθρωπος ατελής και αφοσιωμένος στα γήϊνα, που η προηγούμενη διδασκαλία του Ιησού δεν

του έκαμνε καμμία εντύπωση. Γι’ αυτό και η αφοπλιστική απάντηση του Κυρίου˙ πήγαινε απ’ εδώ και λύσε την διαφορά σου με ανθρώπινους δικαστές. Εγώ ήλθα να σας αναγεννήσω και να σας οδηγήσω στο φως της αληθείας και, όταν αναγεννηθήτε και φωτισθήτε, θα αντιμετωπίζετε διαφορετικά τα γήϊνα πράγματα τα αφορώντα στην ύλη! Εξ αυτού αναπτύσει την παραβολή του άφρονος πλουσίου, στην οποία χαρακτηρίζει την ματαιότητα και το εφήμερο του πλούτου και τι ακολουθεί τον άνθρωπο εκείνο που προσκολλάται στον πλούτο και στις εξ αυτού φροντίδες, σκέψεις και μέριμνες. Η πλεονεξία δημιουργεί οικογενειακά προβλήματα. Εξ αυτής γίνονται εχθροί αδελφοί, συγγενείς, γείτονες, συνεργάτες. Ο άνθρωπος ο οποίος πάσχει εξ αυτής αγωνιά δεν ικανοποιείται ποτέ, συνεχώς συνάζει και αυξάνει τα υλικά αγαθά χωρίς να τ᾽ απολαμβάνει. Καθίσταται αντικοινωνικός ο πλεονέκτης ως απομονωμένος, και αντιπαθητικός, αφού μαζεύει χωρίς να μοιράζει. Δεν θέλει να αντιληφθεί ότι είναι διαχειριστής του πλούτου, που ο Θεός του εμπιστεύεται, και γίνεται καταχραστής γι᾽ αυτό «… οὔτε πλεονέκται … βασιλείαν Θεοῦ οὐ κληρονομήσουσι» (Α’ Κορ. στ΄, 10)!

Έχει στενόχωρη καρδιά ο πλεονέκτης. Καρδιά που στενεύει με τον ενικό του α’ προσώπου, το «εγώ μου», «τα γενήματά μου», «τα αγαθά μου» … Σε αντίθεση μ᾽ αυτόν που έχει απλό-χωρη καρδιά και συν-πάσχει και συν-πονεί με τον πονεμένο, γι᾽ αυτό και φροντίζει να χορτάσει τον πεινασμένο, να δροσίσει τον διψασμένο, να ενδύ-σει τον γυμνό, να επισκεφθεί τον άρρωστο, να περιμαζέψει τον ξένο, να παρηγορήσει τον φυλακισμένο (πρβλ. Ματθ. κε’, 35-36).

Όλα αυτά όμως σ᾽ ένα Μοναστήρι που ζουν άνθρωποι οι οποίοι χαρακτηρίζονται από την τήρηση των τριών βασικών αρετών της αφιερώσεως, μεταξύ των οποίων είναι και η ακτημοσύνη, ακούγονται κάπως παράξενα. Είναι οι λόγοι του Χριστού «παράξενοι» γι᾽ αυτόν που θα ᾽πει˙ «εγώ άπαξ ηλέησα, άπαξ έδωκα φαγείν, άπαξ επότισα, άπαξ ενέδυσα, άπαξ επεσκέφθην ασθενή ή εν φυλακή…» όταν εξήλθον εκ του κόσμου τούτου και ως υποτακτικός θα χρειασθώ «ευλογία» για τα ανωτέρω και σαν ακτήμων δεν έχω τι να προσφέρω; Όχι! Διότι ο Κύριος είπε στον πλούσιο της παραβολής: «Ἄφρον, ταύτῃ τῇ νυκτί τήν ψυχήν σου ἀπαιτοῦσιν ἀπό σοῦ˙ ἅ δέ ἡτοίμασας τίνι ἔσται;» (Λουκ. ιβ’, 20). Για κάθε άνθρωπο νέο ή γέρο, ένθεο ή άθεο, Μοναχό ή Λαϊκό υπάρχει το «ταύτῃ τῇ νυκτί». Και ο καθένας μας, ιδιαιτέρως ο Μοναχός ή η Μοναχή οφείλει να σκέπτεται αυτήν την νύκτα! «Ἅ δέ ἡτοίμασας τίνι ἔσται;».

Ο πλούσιος είπε˙ «καθελῶ μου τάς ἀποθήκας καί μείζονας οἰκοδομήσω» (στιχ. 18)για να συνάξω τα αγαθά μου. Ο Κύριος όμως δεν με ερωτά, δεν σε ερωτά Μοναχέ/ή πού θα βάλης τα πολλά σου πνευματικά αγαθά, διότι και στις πιο «μεγάλες αποθήκες» να τα βάλεις θα σαπίσουν, αλλά ερωτά «τίνι ἔσται;», σε

ποιόν θα ανήκουν; Εργάσθηκες «θεοφιλώς» Μοναχέ/ή, εσύναξες, μάζεψες πνευματικό πλούτο. Άραγε σε ποιόν θα ανήκει αυτός; Μετά «ταύτῃ τῇ νυκτί» ο μόνος Δεσπόζων είναι ο Θεός. Εκείνος αποδέχεται τις προσφορές μας, Εκείνος ζυγίζει, Εκείνος αναγνωρίζει, αφού Εκείνος έχει κρατήσει από όσα εμείς εργαζόμεθα εδώ στην γη αυτά που θα συντελέσουν στη σωτηρία μας. Άραγε από τον «πλούτο» μας τι συνέκλεισε στην ουράνιόν Του αποθήκη; (Βλπ. Διήγησις ψυχωφελής του Αββά Ελπιδίου «περί Αββά Πύῤῥου και Σεργίου πορνοβοσκού» <Αγ. Νικοδήμου Αγιορείτου «ΝΕΟΝ ΕΚΛΟΓΙΟΝ», σελ. 369-372>). Αυτά που θεωρούμε εμείς «καλά» δύνανται να μην είναι εις Αυτόν «αρεστά», είτε γιατί η κενοδοξία εξηφάνισε αυτά, είτε γιατί «δια το θεαθήναι» εξανεμήσθησαν αυτά, είτε γιατί δια της ταπεινώσεως δεν δι-ασφαλίσαμε αυτά. Γι᾽ αυτό είναι συγκλονιστικό το συμπέρασμα του Κυρίου: «Οὕτως ὁ θησαυρίζων ἑαυτῷ καί μή εἰς Θεόν πλουτῶν» (στιχ. 21). Και πριν επέλθει «ἡ νύξ αὕτη» κατά την οποίαν «τήν ψυχήν μου, τήν ψυχήν σου ἀπαιτοῦσιν ἀπ᾽ ἐμοῦ, ἀπό σοῦ» (πρβλ. στιχ. 20) ας ευχηθούμε˙ «τῷ ἀνέμῳ τῆς σῆς φιλευσπλαχνίας ἀπολίκμισον (Κύριε) τό ἄχυρον τῶν ἔργων μου καί σιτάρχησον (=τροφοδότησε) τῇ ψυχῇ μου τήν ἄφεσιν, εἰς τήν οὐράνιόν σου συγκλείων με ἀποθήκην, καί σῶσον με». Αμήν.

Δεν παρέλειψε, ακόμη, ο άγιος Κεγχρεών να μεταφέρει στην Ηγουμένη της Ι. Μονής Γερόντισσα Μαγδαληνή Μοναχή, στην συνοδεία της και στους ευλαβείς προσκυνητές τις ευχές του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτη Κορίνθου κ. Διονυσίου για «καλό τεσσαρακονθήμερο νηστείας» και «ευλογημένα Χριστούγεννα» ως και ευλογίες για πρόοδο και αύξηση της Ι. Αδελφότητος της Ι. Μονής.